

Griffiernr. : 2014/ 3295
Not.nr. : GE 66.RW.201700/12-SW4

*Gezien
27/10/14*

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG OOST-VLAANDEREN
Afdeling Gent

VONNIS

Correctionele rechtbank
Kamer: G30, 1 rechter
Datum: 21 oktober 2014

In de zaak van het **openbaar ministerie** tegen:

_____ gepensioneerde, geboren te _____ op _____
wonende te 9041 _____

beklaagd van:

A.

Op het perceel gelegen te _____ ten kadaster
gekend als _____ onder _____ in
eigendom toebehorende aan _____ geboren te _____ op _____
en wonende te _____

bij inbreuk op artikel 6.1.1., al. 1-6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke
Ordering

een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen, die tot stand zijn
gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke
ordering, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven
zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe
voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, te hebben
gepleegd na 1 mei 2000, of dit te hebben voortgezet of in stand gehouden,
op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of
wijzigingen vergund zijn,

meer bepaald door een chalet te gebruiken als woonverblijf
(occasioneel/permanent), terwijl deze volgens het Gewestplan _____ en
is gelegen in natuurgebied (stukken 3, 29 en 60)

te _____, in de periode van 19.09.2012 tot de datum van de betekening van het bevel tot dagvaarding

B.

Bij inbreuk op de artikelen 4.2.1.1°a), b) en c) en 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de bij artikel 4.2.1. bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

namelijk zonder voorafgaande vergunning, op het perceel gelegen te _____ ten kadaster gekend als, _____ onder afdeling _____, in eigendom toebehorende aan _____ geboren te _____ op _____ en wonende te _____,

bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken,

meer bepaald minstens een omheining van ursusdraad met klimopbegroeiing, een metalen hekken, een verlichtingspaal en een houten chalet geplaatst te hebben en een verharding voor een aanhangwagen, een oprit, een paadje rondom het chalet en oeverversteving aangebracht te hebben (stukken 3, 6 tot en met 11, 31 & 32)
en/of deze in stand te hebben gehouden

te _____, in de periode van 01.09.2009 tot de datum van de betekening van het bevel tot dagvaarding

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklagde werd gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 27 mei 2014.

De dagvaarding werd op 12 mei 2014 overgeschreven op het hypotheekkantoor _____ Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en

identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken. De dagvaarding werd ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente I

De zaak werd voor uitspraak gesteld op de terechtzitting van 24 juni 2014. Vermits het beraad niet beëindigd werd, werd de uitspraak verdaagd naar de terechtzitting van 23 september 2014.

Bij brief neergelegd ter griffie op 5 september 2014 verzocht de raadsman van de beklaagde de debatten te heropenen om bijkomende stukken neer te leggen.

Ter terechtzitting van 23 september 2014 werd de heropening van de debatten bevolen.

De beklaagde werd gedagvaard voor de 21d kamer van deze rechtbank. In het bijzonder reglement van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen goedgekeurd bij beschikking van de voorzitter van 5 augustus 2014 – in werking getreden op 1 september 2014 – werd het kamernummer van de voormalige 21d kamer als volgt gewijzigd: 30^e correctionele kamer. De samenstelling van de zetel is echter niet gewijzigd.

2. De rechtbank aanhoorde op de terechtzittingen van 27 mei 2014 en 23 september 2014:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door eerste substituut-procureur des Konings;
- de beklaagde, _____, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester advocaat te _____. Hij vraagt de vrijspraak.

3. De verjaring van de strafvordering is op heden voor geen van de ten laste gelegde feiten ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

4. Op 21 september 2012 stelde het Agentschap Inspectie RWO Oost-Vlaanderen (hierna: "RWO") een proces-verbaal op lastens de beklaagde wegens het "*plaatsen en bewonen van een chalet in natuurgebied*" aan de

Volgens de vaststellingen van RWO op 19 september 2012 werd het terrein volledig afgesloten door middel van een ursusdraad met klimopbegroeiing en een metalen hekken. Aan de afsluiting bevond zich een brievenbus met een naamkaartje waar op staat Er was een verharding aangebracht waarop een aanhangwagen was geplaatst. De tuin was aangelegd en zorgde volgens RWO voor "vertuining" van het natuurgebied. In de tuin was een soort van lichtpaal aangebracht. De chalet leek vernieuwd en in goede staat. Rondom de chalet was een paadje aangelegd. Volgens RWO wezen deze elementen op een gebruik van de chalet voor bewoning.

Aangezien niemand ter plaatse kon worden aangetroffen, werd een schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van het gebruik van de chalet voor bewoning opgehangen.

Dit stakingsbevel werd op 21 september 2012 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

5. Op 14 oktober 2012 werd de beklagde verhoord. De beklagde stelde een dossier samen en overhandigde een verklaring. Hij verklaarde dat de chalet niet als woning werd gebruikt. Hij kocht het perceel met de chalet in 2008. Op basis van de documenten die hij ontving van de notaris en de vorige eigenaar was er geen sprake van enig bouwmisdrijf. Hij heeft enkel toegestane onderhoudswerken uitgevoerd en het perceel opgeruimd. De omheining, verlichtingspaal, hekken, oprit en paadje waren reeds lang voor de aankoop aanwezig. Stukken beton heeft hij vervangen door hout. De bedoeling was enkel er een verzorgde visvijver met vissershut van te maken. Hij bracht een brievenbus aan om te vermijden dat documenten verloren zouden gaan. Hij benadrukte dat ter plaatse alle percelen omheind zijn (p. 22 straf dossier).

6. Op 27 februari 2013 stelde RWO een navolgend proces-verbaal op. RWO stelde vanaf de openbare weg vast dat het terrein slotvast afgesloten was en dat er een auto op het perceel stond met dezelfde nummerplaat als deze van de aanhangwagen vermeld in het aanvankelijk proces-verbaal. Daarom vermoedde RWO dat deze van de beklagde was. Aan de sporen van de toegangsweg kon men zien dat de weg nog frequent gebruikt werd. Aangezien er verder in de straat geen bebouwing aanwezig is, konden volgens RWO de sporen enkel van de beklagde zijn en vermoedde men dat hij de chalet nog steeds permanent bewoonde. Alle uiterlijke kenmerken wezen er volgens RWO op dat de chalet nog voor bewoning gebruikt werd.

7. Uit de herstelvordering ("historiek dossier") blijkt dat reeds op 13 juli 1999 een proces-verbaal werd opgesteld lastens de toenmalige eigenaar wegens de aanwezigheid van een houten chalet, een afzonderlijk toilet, een tuinhuisje, diverse verhardingen en het aanleggen van een oeverversteving rond een vijver. Uit dit proces-verbaal zou blijken dat de constructies werden opgericht door tussen 1983 en 1996.

Op 1 maart 2002 werd een herstelvordering overgemaakt aan het parket strekkende tot verwijdering van alle geverbaliseerde zaken, maar er werd nadien geen strafrechtelijke procedure opgestart.

Op 23 april 2012 zou een klacht geuit zijn dat de chalet permanent bewoond werd.

Volgens het Gewestelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan "Afbakening grootstedelijk gebied ' is het perceel gelegen binnen een groenpool, binnen een grote eenheid natuur ' en binnen natuurgebied.

Volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd de chalet met aanhorigheden, afsluitingen en oeververstevingen opgericht zonder stedenbouwkundige vergunning. Deze staan niet in relatie met het natuurbehoud of de natuurontwikkeling en kaderden uitsluitend in de context van recreatief gebruik en zelfs (permanent / occasioneel) verblijf. De constructies en activiteiten zijn volgens RWO onvergundbaar en strijdig met de bepalingen van het gewestplan ten tijde van oprichting en met de huidige bepalingen van het GRUP.

8. Op 6 november 2013 werd de beklaagde opnieuw verhoord. Hij verklaarde nog niet te hebben voldaan aan de herstelvordering en de procedure voor de rechtbank af te wachten. Hij herhaalde dat hij steeds te goeder trouw handelde.

Beoordeling

Tenlastelegging A

9. Onder de tenlastelegging A wordt de beklaagde vervolgd voor het plegen, voortzetten of in stand houden van een inbreuk op de plannen van aanleg na 1 mei 2000, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn, meer bepaald door een chalet te gebruiken als woonverblijf (occasioneel/permanent) terwijl deze volgens het Gewestplan en is gelegen in natuurgebied, in de periode van 19 september 2012 tot de datum van de betekening van het bevel tot dagvaarding.

10. De beklaagde betwist de feiten en vraagt de vrijspraak. Hij stelt de eigendom te goeder trouw te hebben aangekocht. Hij baseert zich op een vermoeden van vergunning voor constructies die aan het gewestplan voorafgaan.

11. De eigendom van de beklaagde is volgens het gewestplan en (K.B. 14 september 1977) gelegen in natuurgebied. Dit gewestplan was op het ogenblik van de feiten nog steeds van kracht.

In natuurgebied gelden de stedenbouwkundige voorschriften van art. 13.4.3 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Deze voorschriften luiden als volgt:

"Groengebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

1° Natuurgebieden omvatten de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, de stranden en andere dergelijke gebieden. In deze gebieden mogen jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk. (...)"

Verboden is dus het oprichten van andere gebouwen, het ontginnen van vennen of het wijzigen van de vegetatie ervan, de aanleg van fietspaden, verhardingen, en alle constructies en activiteiten of gebruik die niet gericht zijn op het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu (zie ook I. LEENDERS e.a., Zakboekje Ruimtelijke Ordening 2013, Kluwer, Mechelen, 2012, p. 124-125).

Het Gewestelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan "Afbakening grootstedelijk gebied " bevestigde de ligging van het perceel eigendom van de beklagde in natuurgebied, meer bepaald binnen een groenpool en binnen de ' ' .

Volgens artikel 1.1.2, 10° VCRO valt natuurgebied aangewezen op de plannen van aanleg onder de "ruimtelijk kwetsbare gebieden".

12. Het staat op basis van het strafdossier vast dat op het perceel van de beklagde een volwaardige chalet staat die voor bewoning kan gebruikt worden. Op de fotoreeksen in het dossier ziet men dat de chalet uitgerust is met een keuken, gordijnen, verlichting en een verwarmingsapparaat. Er is een wc en verlichting buiten en er hangt een brievenbus en camerabewaking. De tuin is omheind en afgesloten met een hek. Het gazon is kort gemaaid, er ligt een tuinslang, een paadje in hout, er is een oprit, de oevers van de vijver zijn verstevigd en er staat een schommel. Aan de sporen van de toegangsweg kon men duidelijk zien dat de weg frequent gebruikt wordt door de beklagde.

Er werden door bureu klachten geformuleerd dat het perceel permanent bewoond werd door de beklagde. RWO ging ter plaatse naar aanleiding van een klacht van 23 april 2012 dat de chalet permanent bewoond werd (p. 57 strafdossier). Dit werd door de beklagde steeds ontkend, hoewel hij erkende dat hij er occasioneel is blijven overnachten (brief van 27 oktober 2012 aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur).

De discussie over occasionele of permanente bewoning is niet relevant aangezien beide vormen van bewoning strijdig zijn met de bestemming natuurgebied. Zoals hierboven omschreven, volstaat het overigens dat de chalet voor bewoning *kan* worden gebruikt.

13. De beklaagde zou na het stakingsbevel niet meer overnacht hebben in de chalet en niets meer gewijzigd hebben op het terrein. Ook dit verweer wordt niet gevolgd, aangezien gebruik in strijd met de strafbaar gestelde bestemmingsvoorschriften niet enkel actieve gedragingen omvat, maar ook het laten voortbestaan van een feitelijke toestand (de inrichting van en de mogelijkheid de chalet te gebruiken als woonverblijf).

Bovendien wordt de beklaagde vervolgd voor het instandhouden, op welke wijze ook, van het strijdige gebruik. Het strafbaar feit van instandhouding bestaat in het schuldig verzuim een einde te stellen aan de wederrechtelijke handelingen en functie, ook indien deze niet de oprichter is van de werken. Dit is ook het geval na veranderingen van eigenaar. De beklaagde had sedert 2008 zeggenschap over het terrein en is bijgevolg schuldig aan het instandhouden van het strijdige gebruik.

Het wederrechtelijk instandhouden is nog steeds strafbaar aangezien het strijdige gebruik gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied (artikel 6.1.1, derde lid VCRO).

14. De stukken neergelegd door de beklaagde ter terechtzitting van 23 september 2014 tonen niet met zekerheid aan dat de chalet gebouwd werd in 1970. De informatie verkregen van het kadaster betreft het perceel en vermeldt geen bouwjaar.

Het vermoeden van vergunning waarop de beklaagde zich baseert omdat de chalet zou dateren van 1970, dus voor de inwerkingtreding van het gewestplan, geldt overigens niet.

Het vergund karakter wordt immers weerlegd door een proces-verbaal van 13 juli 1999 lastens de vorige eigenaar wegens het oprichten of instandhouden van een houten chalet, een afzonderlijk toilet, een tuinhuisje, diverse verhardingen, een gemetste barbecue en het aanbrengen van een oeverversteving rondom de vijver. Volgens RWO werden de constructies opgericht door tussen 1983 en 1996. Bovendien is de eigendom gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied zodat het vermoeden van vergunning nog steeds kan worden weerlegd (art. 4.1.14 §2 VCRO).

15. Ten onrechte voert de beklaagde aan dat hij misleid werd door de notaris en door de informatie verstrekt door de gemeente op het ogenblik van zijn aankoop in 2008. In de verkoopakte van 26 mei 2008 en in de vastgoed informatie van 6 mei 2008 staat uitdrukkelijk vermeld dat het ging om een perceel hooiland of "onbebouwde grond", gelegen in natuurgebied, in Natura 2000 gebied, in VEN-gebied en dat een voorkeepsrecht op basis van het Natuurdecreet kon worden uitgeoefend.

De beklaagde werd in de akte gewezen op de bestemmingsvoorschriften en op de stedenbouwkundige vergunningsplicht.

In de akte werd de beklaagde er uitdrukkelijk door de notaris op gewezen 1) dat er geen zekerheid kon worden gegeven omtrent de mogelijkheid op de onbebouwde grond te bouwen of daarop een vaste of verplaatsbare inrichting die voor bewoning kon worden gebruikt, op te stellen en 2) dat geen bouwwerk of inrichting die voor bewoning kan worden gebruikt mocht worden opgericht zonder bouwvergunning.

In de vastgoedinformatie stond vermeld dat er geen dagvaardingen werden uitgebracht met betrekking tot de eigendom, maar ook dat er geen stedenbouwkundige vergunningen voor waren.

De beklaagde heeft blijkbaar nagelaten te informeren naar de beperkingen inherent aan de bestemming natuurgebied voorafgaand aan de aankoop.

Deze beperkingen golden in ieder geval en los van de vraag of de beklaagde kennis had moeten krijgen van de gemeente, de notaris of een vorige eigenaar van de opmaak van een proces-verbaal in 1999 met herstellvordering.

16. Samengevat is de rechtbank van oordeel dat de onder A ten laste gelegde feiten ten aanzien van de beklaagde bewezen zijn, mede gelet op de vaststellingen van RWO en het fotodossier.

Tenlastelegging B

17. Onder de tenlastelegging B wordt de beklaagde vervolgd wegens het zonder voorafgaande vergunning plaatsen en/of instandhouden van een omheining van ursusdraad met klimopbegroeiing, een metalen hekken, een verlichtingspaal, een houten chalet en wegens het aanbrengen van een verharding voor een aanhangwagen, een oprit, een paadje rondom de chalet en oeverversteving.

18. De chalet, de omheining, het hekken, de lichtpaal en de oprit zouden reeds aanwezig geweest zijn voor de beklaagde eigenaar werd. De beklaagde wordt echter ook vervolgd wegens het instandhouden van deze constructies. Het strafbaar feit van instandhouding bestaat in het schuldig verzuim een einde te stellen aan de wederrechtelijk uitgevoerde werken, ook indien deze niet de oprichter is van de werken. Dit is ook het geval bij veranderingen van eigenaar. De beklaagde had sedert 2008 zeggenschap over het terrein en is bijgevolg schuldig aan het instandhouden van deze constructies, die geen onderhoudswerken betreffen. Het wederrechtelijk instandhouden is nog steeds strafbaar aangezien de constructies gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

De beklaagde erkende een betonnen pad te hebben vervangen door een houten paadje en de verhardingen voor de oprit te hebben vernieuwd nadat hij eigenaar werd. Hij voerde deze werken uit zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

Bovendien wordt de chalet om hoger vermelde redenen niet geacht vergund te zijn. De aanhorigheden en oeverversteving werden opgericht zonder stedenbouwkundige vergunning en daarna in stand gehouden door de beklaagde. Al deze constructies staan niet in relatie met natuurbehoud, -ontwikkeling of herstel maar kaderen uitsluitend in een recreatief gebruik van het perceel met verblijfsmogelijkheid.

19. Ook de onder B ten laste gelegde feiten zijn bewezen ten aanzien van de beklaagde gelet op de vaststellingen van RWO, de eigen verklaringen van de beklaagde en het fotodossier.

Straf

20. De onder A en B ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De onder A en B ten laste gelegde feiten worden gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van die straffen alleen.

21. De beklaagde heeft zijn private belangen gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening.

De beklaagde heeft gedurende jaren de mogelijkheid van recreatief en residentieel gebruik van een chalet met aanhorigheden en visvijver in stand gehouden. Hij voerde tevens werken uit zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning of hield deze in stand. Daardoor kon de bestemming "natuurgebied" voorzien in het gewestplan en in het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan niet gerealiseerd worden.

Een duurzame ruimtelijke ordening beheert de ruimte ten behoeve van de huidige generatie, zonder de behoefte van toekomstige generaties in het gedrang te brengen (art. 1.1.4 VCRO). Het gebied waarin de beklaagde een perceel kocht wordt op Europees en Vlaams niveau beschermd als natuurgebied. De beklaagde zal zich dienen neer te leggen bij deze bestemming en de beperkingen die dit met zich meebrengt.

De beklaagde werd in het verleden tweemaal veroordeeld door een correctionele rechtbank wegens ander misdrijven.

22. De op te leggen straf moet duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening ernstig genomen moeten worden en dat de beklaagde zich niet ongestraft boven de wet kan stellen.

De straf moet ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden opnieuw dergelijke feiten te plegen.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagde veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie brengt voor de gemeenschap een grote kost met zich.

De hierna bepaalde geldboete vormt bijgevolg een passende bestraffing.

23. De feiten werden gepleegd voor en na 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011) met 50 deciemmen wordt verhoogd.

24. De beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimemen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

25. Op 19 maart 2013 vorderde de stedenbouwkundig inspecteur het herstel in de oorspronkelijke staat, met name de afbraak van de wederrechtelijk in stand gehouden chalet met aanhorigheden (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, staken van ieder gebruik vreemd aan het natuurgebied (permanent wonen / occasioneel verblijf).

De stedenbouwkundig inspecteur achtte gelet op de omvang van de gevorderde werken een hersteltermijn van 3 maanden passend. Men vorderde tevens dat de rechtbank de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen machtiging zou verlenen tot het uitvoeren van de bevolen herstelmaatregel in de plaats en op kosten van de beklaagde. De stedenbouwkundig inspecteur vorderde ook een dwangsom op te leggen van 100 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Op 18 april 2013 verleende de Hoge Raad voor het Herstelbeleid een positief advies met betrekking tot het gevorderde herstel.

26. Ter terechtzitting verklaarde de beklaagde nog niet tot herstel te zijn overgegaan.

Het herstel moet bijgevolg nog steeds bevolen worden.

27. De rechter moet nagaan of de beslissing van het bestuur een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Een vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet hij zonder gevolg laten (zie o.a. Cass. 11 januari 2011, AR P.10.0814.N, RW 2011-12, 913; Cass. 14 juni 2011, AR P.10.1630.N, TMR 2011, 730; Cass. 24 april 2012, AR P.11.1061.N, www.cass.be).

Het stedenbouwmisdrijf is een misdrijf zoals bedoeld in art. 6.1.41, §1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Het gevorderd herstel legt aan de beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op. Het is niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf een positief advies.

De herstellvordering is gegrond.

28. Om de beklaagde de tijd te geven de vereiste werken uit te voeren, wordt de termijn bepaald op 3 maanden.

Het komt aan de beklaagde toe de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen tijdig, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte te brengen van de vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel, waarna, na controle ter plaatse, door de stedenbouwkundig inspecteur een proces-verbaal van vaststelling wordt opgemaakt dat, behoudens bewijs van het tegendeel, geldt als bewijs van het herstel en van de datum van dit herstel (art. 6.1.45 VCRO).

29. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert een dwangsom van 100 EUR per dag vertraging in de uitvoering van het herstel.

De bevoegde overheid kan een rechtmatig belang laten gelden om door middel van de dwangsom de nakoming van de veroordeling tot herstel zoveel mogelijk door de beklaagde zelf te verzekeren.

Tenslotte is het de beklaagde die veroordeeld wordt om de plaats te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

De rechtbank legt dan ook aan de beklaagde een dwangsom op van 100,00 EUR per dag vertraging bij niet-uitvoering van de herstelmaatregel binnen de gestelde termijn.

De dwangsom zal verschuldigd zijn wanneer na het verstrijken van de termijn van 3 maanden nadat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, het herstel niet zal zijn uitgevoerd. De rechtbank kent bijgevolg alleen een uitvoeringstermijn toe en geen respijtermijn bedoeld in art. 1385*bis*, vierde lid, Ger.W. De dwangsom kan bijgevolg worden verbeurd vanaf het verstrijken van die termijn op voorwaarde dat dit vonnis aan de beklaagde is betekend (en zonder dat die betekening een respijtermijn doet lopen: Cass. 15 maart 2011, AR P.10.1282.N; Cass. 17 juni 2011, AR C.06.0639.N en Cass. 17 juni 2011, AR C.08.0073.N).

BURGERRECHTELIJK

30. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 6, 7, 38, 40, 41, 65 lid 1, 100 Strafwetboek, alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen A en B, zoals hiervoor omschreven;
art. 11 Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (toepassing Boek I Strafwetboek decretale strafbepalingen)
art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2, 3 Koninklijk Besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001)
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende **op tegenspraak**,

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de herstelmaatregel, zoals hierna bepaald, op het perceel gelegen te _____ ten kadaster gekend als _____ uit te voeren:

herstel in de oorspronkelijke staat door: de afbraak van de wederrechtelijk in stand gehouden chalet met aanhorigheden (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, staken van ieder gebruik vreemd aan het natuurgebied (permanent wonen / occasioneel verblijf),

en dit binnen een termijn van **3 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een **dwangsom van 100 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____, indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelde.

KOSTEN

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 73,11 euro.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **21 oktober 2014**,

Aanwezig:

voorzitter;
substituut-procureur des Konings;
griffier.